

Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là ghét
nhau. Trải qua một cuộc bể
dâu, Những điều trông thấy
mà đau đớn lòng. Lạ gì bí sắc tư
phong, Trời xanh quen thói má hồng
đánh ghen. Cáo thơm lần giở trước
đền, Phong tình có lục còn truyền
sử xanh. Rằng năm Gia Tĩnh triều
Minh, Bốn phương phẳng lặng, hai
kinh vững vàng. Có nhà viên ngoại
họ Vương, Gia tư nghĩ cũng thường
thường bực trung. Một trai con thứ
rất lòng, Vương Quan là chữ, nói
dòng nho gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy Kiều
là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt cách,
tuyệt tình thần, Một người một vẻ,
mười phân vẹn mười. Vân xem trang
trọng khác vời, Khuôn trăng đầy đặn,
nét ngài nở nang. Hoa cười ngọc thốt
đoan trang, Mây thua nước tóc, tuyết
nhường màu da. Kiều càng sắc sảo,
mặn mà, So bề tài, sắc, lại là phần
hơn. Làn thu thủy, nét xuân sơn,
Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém
xanh. Một, hai nghiêng nước nghiêng
thành, Sắc đành đòi một, tài đành
họa hai. Thông minh vốn sẵn tư trời,
Pha nghề thi họa, đủ mùi ca ngâm.
Cung thương lầu bạc ngũ âm, Nghê
riêng ăn đứt Hồ cầm một trương.
Khúc nhà tay lựa nên chương, Một
thiên bạc mệnh, lại càng nảo nhân.
Phong lưu rất mực hồng quần, Xuân
xanh sắp xỉ tới tuần cập kê. Êm đềm
trướng rủ màn che, Tường đông ong
bướm đi về mặc ai. Ngày xuân con én
đưa thoi, Thiều quang chín chục đã
ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời, Cành
lê trắng điểm một vài bông hoa. Thanh
minh trong tiết tháng ba, Lễ là tảo
mộ, hội là đạp Thanh. Gần xa nô nức
yến anh, Chị em sắm sửa bộ hành
chơi xuân. Dập dìu tài tử, giai nhân,
Ngựa xe như nước áo quần như nêm.
Ngổn ngang gò đống kéo lên, Thoi
vàng vó rắc tro tiền giấy bay. Tà tà
bóng ngả về tây, Chị em thơ thẩn
dan tay ra về. Bước dần theo ngọn
tiểu khê, Làn xem phong cảnh có bề
thanh thanh. Nao nao dòng nước uốn
quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối ghềnh

bắc ngang.

Sè sè nắm đất bên đàng, Dầu dầu
ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh. Rằng:
Sao trong tiết thanh minh, Mà đây
hương khói vắng tanh thế mà? Vương
Quan mới dẫn gần xa: Đạm Tiên
nàng ấy xưa là ca nhi. Nổi danh tài
sắc một thì, Xôn xao ngoài cửa hiem
gì yến anh. Kiếp hồng nhan có mong
manh, Nửa chừng xuân thoát gậy
cành thiên hương. Có người khách ở
viễn phương, Xa nghe cũng nức tiếng
nàng tìm chơi. Thuyền tình vừa ghé
tới nơi, Thì đà trâm gãy bình rơi bao
giờ. Buồng không lạnh ngắt như tờ,
Dấu xe ngựa đã rêu lờ mờ xanh. Khóc
than khôn xiết sự tình, Khéo vô duyên
ấy là mình với ta.

Đã không duyên trước chăng mà,
Thì chi chút ước gọi là duyên sau.
Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi nông
một nắm mặc dầu cỏ hoa. Trái bao
thỏ lặn ác tà, ấy mò vô chủ, ai mà
viếng thăm! Lòng đâu sẵn mối thương
tâm, Thoát nghe Kiều đã dầm dìm
châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời
rằng bạc mệnh cũng là lời chung.
Phũ phàng chi bấy hoá công, Ngày
xanh mòn mỏi má hồng phôi pha.
Sống làm vợ khắp người ta, Khéo thay
thác xuống làm ma không chồng. Nào
người phượng chạ loan chung, 90..
Nào người tích lục tham hồng là ai?
Đã không kẻ đoái người hoài, Sẵn đây
ta kiếm một vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa là
người dưới xuôi vàng biết cho. Lầm
rầm khấn khứa nhỏ to, Sụp ngổi vài
gật trước mồ bước ra. Một vùng cỏ
áy bóng tà, Gió hiu hiu thổi một vài
bông lau. Rút trâm sẵn giắt mái đầu,
Vạch da cây vịnh bốn câu ba vắn. Lại
càng mê mẩn tâm thần Lại càng đứng
lặng tần ngần chẳng ra. Lại càng ú
đột nét hoa, Sầu tuôn đứt nối, châu
sa vắn dài. Vân rằng: Chị cũng nực
cười, Khéo dư nước mắt khóc người
đời xưa. Rằng: Hồng nhan tự thuở
xưa, Cái điều bạc mệnh có chừa ai
đâu? Nổi niềm tương đến mà đau,
Thấy người nằm đó biết sau thế nào?
Quan rằng: Chị nói hay sao, Một lời
là một vận vào khó nghe. ở đây âm khí

nặng nề, Bóng chiều đã ngả đậm về
còn xa. Kiều rằng: Những đấng tài
hoa, Thác là thể phách, còn là tinh
anh, Dễ hay tình lại gặp tình, Chờ
xem ắt thấy hiển linh bây giờ.

Một lời nói chứa kịp thừa,
Phút đầu trận gió cuốn cờ đến ngay.
ào ào đổ lộc rung cây, ở trong đường
có hương bay ít nhiều. Đè chừng
ngọn gió lần theo, Dầu giày từng
bước in rêu rành rành. Mắt nhìn ai
nảy đều kinh, Nàng rằng: Nay thực
tình thành chẳng xa. Hữu tình ta
lại gặp ta, Chớ nề u hiển mới là
chị em. Đã lòng hiển hiện cho xem,
Tạ lòng nàng lại nói thêm vài lời.
Lòng thơ lai láng bồi hồi, Góc cây
lại vạch một bài cổ thi. Dừng dằng
nửa ở nửa về, Nhạc vàng đâu đã
tiếng nghe gần gần.

Trông chừng thấy một văn
nhân, Lông buồng tay khấu bước
lần dặm băng. đề huề lưng túi gió
trăng, Sau chân theo một vài thằng
con con. Tuyệt in sắc ngựa câu giòn,
140.. Cỏ pha màu áo nhuộm non
da trời. Nẻo xa mới tỏ mặt người,
Khách đà xuống ngựa tới nơi tự
tình.

Hài văn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thể cây quỳnh cành
dao. Chàng Vương quen mặt ra
chào, Hai Kiều e lệ nép vào dưới
hoa. Nguyên người quanh quất đầu
xa, Họ Kim tên Trọng vốn nhà trâm
anh. Nền phú hậu, bạc tài danh,
chương nét đất, thông minh tính
trời. Phong tư tài mạo tốt vời, Vào
trong phong nhã, ra ngoài hào hoa.

Chung quanh vẫn đất nước
nhà, Với Vương Quan trước vẫn
là đồng thân. Vân nghe thơm nức
hương lân, Một nền đồng Tước
khóa xuân hai Kiều. Nước non cách
mây buồng thêu, Những là trộm
nhớ thăm yêu chốc mừng. May thay
giải câu tương phùng, Gặp tuần đó
lá thoả lòng tìm hoa. Bóng hồng
nhác thấy nẻo xa, Xuân lan thu cúc
mặn mà cả hai. Người quốc sắc, kẻ
thiên tài, Tình trong như đã, mặt
ngoài còn e.

Chập chờn cơn tỉnh cơn mê.
Rón ngổi chẳng tiện, dứt về chín